

SĂGEATA DE ARGINT

Lev Grossman

ILUSTRĂȚII DE Tracy Nishimura Bishop

Traducere din limba engleză de Justina Bandol

Editura Paralela 45

Cuprins

1	<i>Unchiul Herbert nu e bun deloc</i>	1
2	<i>Unchiul Herbert nu dă semne de îmbunătățire</i>	12
3	<i>Kate a mai spus o grămadă de chestii</i>	20
4	<i>Chiar nu se terminase</i>	27
5	<i>Treaba devine foarte ciudată</i>	35
6	<i>Pac-țac!</i>	43
7	<i>Depoul</i>	53
8	<i>Biletele la control!</i>	68
9	<i>Porc-spinos contra pasăre</i>	77
10	<i>Vagonul-biblioteca</i>	83
11	<i>Puiul care semăna cu un con de brad</i>	95
12	<i>Kate află ce se petrece</i>	103
13	<i>Gara care ar fi trebuit să fie</i>	111
14	<i>Tom a avut dreptate</i>	121

15	<i>Linia secundară</i>	130
16	<i>Copaci</i>	137
17	<i>„Sunt sigură că pot“</i>	146
18	<i>Insula înțeleaptă</i>	157
19	<i>Luceafărul de Seară</i>	168
20	<i>Bărbiile</i>	182
21	<i>Ce a putut face Kate</i>	190
22	<i>Gara din cer</i>	201
23	<i>N-o să vă iertați niciodată</i>	206
24	<i>Călătoria spre casă</i>	216
25	<i>Aremar</i>	225
26	<i>Începutul</i>	234

Unchiul Herbert nu e bun deloc

KATE ȘTIA DOUĂ LUCRURI DESPRE UNCHIUL HERBERT:
că e bogat și că e total iresponsabil.

Atât. Ai fi zis că trebuiau să fie mai multe – la urma urmei, era unchiul ei. Dar adevărul e că nu-l întâlnise niciodată pe viu. Nu văzuse nici măcar o fotografie a lui. Era fratele mamei, iar mama ei și unchiul Herbert nu se înțelegeau prea bine.

Hm, ceea ce era chiar ciudat, dacă stăteai să te gândești. Kate avea un frate mai mic, Tom, care era, în mod clar, un băiat oribil și scârbos, dar, chiar și așa, nu-și putea imagina să nu-l vadă măcar din când în când. Se pare însă că oamenii mari sunt altfel.

Unchiul Herbert nu venea niciodată în vizită la ei și nu dădea telefon. Unde locuia? Cu ce se ocupa toată ziua? Kate și-l imagina făcând chestii bizare de-ale oamenilor bogați, de pildă mergând în vacanță în insule îndepărtate, colecționând animăluțe exotice sau, nu știu, cumpărând o casă întregă de turtă dulce ca s-o mănânce singur. Asta ar fi făcut ea.

Dar totul era învăluit într-un mister de nepătruns. Singurul lucru pe care părinții lui Kate îl spuneau limpede era că unchiul Herbert e leneș, are prea mulți bani și nici pic de simț al răspunderii. Și atunci Kate se întreba cum de o persoană atât de leneșă și de iresponsabilă putuse face rost de atâția bani, dar oamenii mari nu explică niciodată asemenea contradicții. Ai ei nu făceau decât să schimbe subiectul.

Ceea ce nu înseamnă că nu erau părinți buni. Chiar erau. Doar că misiunea de părinte nu părea să fie în fruntea listei lor de priorități. Plecau la muncă devreme și se întorceau târziu și, chiar și când erau acasă, stăteau tot timpul cu ochii în telefon sau în calculator, cu fețe serioase de oameni concentrați la treabă. Spre deosebire de unchiul Herbert, ei munceau tot timpul și erau extrem de responsabili, cu toate astea n-aveau niciodată prea mulți bani.

Poate de-asta îi și enerva atât unchiul. În fine, oricum ar fi fost, părinții nu păreau să aibă nicio dată prea mult timp pentru Kate.

Kate avea însă o grămadă de timp pentru ea însăși. Uneori chiar prea mult, i se părea. Ieșea cu bicicleta, juca jocuri video, își făcea temele, se juca des cu prietenii și, din când în când, chiar și cu Tom. Nu era unul dintre elevii care să aibă vreun talent special – la desen, la jonglat cu patru mingițe deodată sau la identificat ciuperci rare, despre care să știe dacă sunt comestibile sau nu –, deși deseori și-ar fi dorit să fie. Citea mult, așa că trebuia să i se spună, cu o frecvență oboseitoare, să închidă cartea în timpul mesei. Părinții o puneau să ia lecții de tenis și de pian. (Iar pe Tom, de hapkido și de violoncel.)

Dar, în unele zile, în timp ce chinuia claviatura pianinei de mahon din camera de zi sau pedepsea ușa garajului trimițând în ea mingea lovită cu racheta, pe care o ținea când în laterală, când îndreptată spre corp, Kate avea uneori senzația că nu poate sta locului. Că n-are răbdare. Ce se întâmpla? Era încă la o vârstă când nu făcea decât chestii de copii, dar crescuse suficient ca să-și dorească deja și altceva decât să se joace. Se simțea pregătită pentru lucruri mai palpitante. Mai adevărate. Pentru ceva care chiar să conteze.

Doar că nu exista nimic de felul ăsta. Doar jucării, jocuri, tenis și pian. În cărți viața părea tot timpul superinteresantă, dar, când o trăiai în realitate, nu se întâmpla nimic la fel de interesant, nici măcar pe departe. Iar, spre deosebire de cărți, în viață nu puteai să sari peste pasajele plictisitoare.

Probabil de aceea, în noaptea dinainte să împlinească unsprezece ani, Kate se puse la masă și-i scrisese o scrisoare unchiului Herbert. Care suna așa:

Dragă unchiule Herbert,

N-am făcut niciodată cunoștință, dar eu sunt nepoata ta Kate și, fiindcă mâine e ziua mea, iar tu ești superbogată, crezi că ai putea să-mi trimiți, te rog, un cadou?

Mulțumesc,

Kate

Citind-o apoi, nu fu convinsă că e cea mai bună scrisoare compusă vreodată și nici că „te rog“ era pus unde trebuie. Dar i se păru că exprimă adevărul ei personal, despre care profesoara de literatură le spunea mereu că e cel mai important lucru. Așa că o puse la cutia de scrisori. Probabil n-avea s-o citească nimeni oricum, căci Kate nu scrisese nicio adresă pe plic: nu știa unde locuiește unchiul. N-avusese nici măcar timbru.

Așa că surpriza fu cu atât mai mare când, a doua zi dimineață, de la unchiul Herbert sosi un cadou. Un tren.

Kate nu-și dorise în mod special un tren. Nu era vreo pasionată de trenuri, care-l interesau mai mult pe Tom. Ei îi plăceau cărțile, jocurile LEGO și Vanimals, animăluțele acelea simpatice care conduc camioane, de care erau înnebunite toate colegile ei

de clasă și de care, din motive pe care nu și le putea explica, se simțea și ea atrasă.

Dar, la urma urmei, nu ceruse nimic în mod deosebit și se gândi că unchiul n-are probabil prea multă experiență cu copiii. Așa că încercă să privească lucrurile filozofic.

Cu adevărat surprinzătoare se dovediră însă dimensiunile trenului. Era o chestie cu adevărat mare. Adică prea mare ca să poată fi trimisă cu poșta. Fu adus pe remorca-platformă a unui tir cu gabarit depășit, care avea nu mai puțin de douăzeci și opt de roți. Tom fu cel care le numără. Era un tren negru, enorm și incredibil de complicat. De fapt, nu semăna deloc cu o jucărie, ci cu un autentic tren cu abur, în mărime naturală.

Normal, le explică unchiul Herbert, pentru că exact asta și era.

Unchiul venise să-l livreze personal, într-o mașină Tesla galben-banană, atât de suplă și de original pictată, încât părea soră cu mașinuțele Hot Wheels ale lui Tom. Era gras, cu părul castaniu afectat de un început de chelie și cu o față rotundă și binevoitoare. L-ai fi crezut mai degrabă profesor de istorie sau vânzător de bilete la carusel, în parcul de distracții. Purta pantofi lustruiți, de piele albastră, și un costum galben-banană, perfect asortat cu mașina.

Kate și Tom ieșiră în fugă din casă ca să se uite la tren. Kate avea un pămătuț de păr tuns scurt până la bărbie și un năsuc ascuțit care-i dădea un aer vag de prințesă, deși ea nu era tocmai genul prințesă. Părul lui Tom, scurt și blond, era numai smocuri, ca al unui porcușor de Guineea abia trezit din somn, dar același năsuc ascuțit îi dădea și lui un aer de prinț.

Kate fu atât de uimită, încât nu-i veni nimic în cap să spună.

— E un tren imens – atât putu scoate.

Trebuiau să se mulțumească și cu atât.

— Nu e un tren propriu-zis, observă modest unchiul Herbert. E doar locomotiva. Și tenderul – vagonul cu cărbuni.

— Cât cântărește? întrebă Tom.

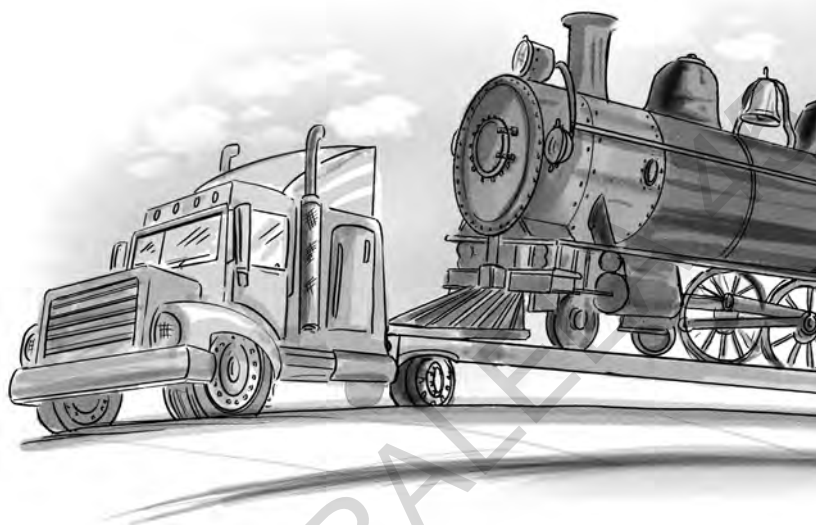
— O sută de tone, răspunse răspicat unchiul.

— Cum, exact o sută? interveni Kate. Cântărește fix o sută de tone?

— Ei, nu! Cântărește o sută două. O sută două tone virgulă treizeci și șase. Ai dreptate să fii suspicioasă față de numerele prea rotunde.

— M-am gândit eu, zise Kate, care era într-adevăr suspicioasă.

Nu-ți poți da seama cât de mare e cu adevărat o locomotivă cu aburi până când nu parchează una

pe strada din fața casei. Cea primită în dar de Kate avea cam cinci metri înălțime și peste cincisprezece lungime, plus un far, un coș de fum, un clopot și o mulțime de țevi, pistoane, tije și manete. Numai roțile erau de două ori cât Kate.

Tatăl ei veni și el din casă. De fapt, mai toți vecinii de pe strada lor ieșiră să se uite la tren. Tatăl își puse mâinile în șolduri.

— Herbert! zise el. Ce spanac mai e și asta?

Nu spusese de fapt „spanac“, dar într-o carte pentru copii nu poți scrie cuvântul pe care-l rostise cu adevărat.

— E un tren, zise unchiul Herbert. Un tren cu abur.

— Asta văd și eu, dar ce caută aici? Într-un tir? Și atât de aproape de casa noastră?

— E un cadou pentru Kate. Și pentru Tom, probabil, dacă vrea Kate să-l împartă. Aici Herbert se întoarse spre cei doi frați. *E important să împărțiți ce aveți.*

Era clar că unchiul Herbert n-avea prea mare experiență cu copiii.

— Da, e un gest frumos, spuse tatăl, mângâindu-și bărbia. Dar nu puteai să-i trimiți o jucărie?

— Păi, e o jucărie!

— Ăăă, nu, Herbert, asta nu-i o jucărie. E un tren adevărat.

— Probabil, zise unchiul Herbert. Dar, teoretic, când se joacă cineva cu el, automat devine și o jucărie. Dacă stai să te gândești.

Tatăl lui Kate stătu și se gândi – ceea ce fu o greșală tactică. Ce ar fi trebuit probabil să facă, se gândi Kate, era să-și piardă cumpătul și să cheme poliția.

Mama ei nu făcu aceeași greșală. Dădu buzna afară din casă, răcnind:

— Herbert, cap pătrat ce ești, ce faci? Du chestia asta mai repede de-aici! Copii, dați-vă jos din tren!

Spusese asta pentru că, în timp ce adulții vorbeau, Kate și Tom se urcaseră pe platforma tirului și acum încercau să se suie pe pereții trenului. Nu rezistaseră tentației. Toate țevile, manetele, spițele și ce mai era pe-acolo îi atrăgeau ca un panou de cățărări.

Acum se dădură jos fără tragere de inimă și se retraseră la o distanță sigură, dar Kate rămase cu ochii la tren. Era uriaș, negru, complicat, cu o mulțime de piesulițe care trebuiau probabil manevrate cu grijă și care, în mod evident, făceau ceva

interesant, având și o cabină mică și intimă în care puteai sta jos. Părea fascinant și amenințător, ca un dinozaur adormit. Cu cât te uitai mai mult la el, cu atât devenea mai captivant.

În plus, era adevărat. Kate simți că, într-un fel, asta așteptase fără să-și dea seama. Și că-i cam plăcea foarte tare.

Pe o latură a tenderului, cu litere mici de tipar, era scris:

 SĂGEATA DE ARGINT

Așa se numea trenul. Iar literele erau străpunse de o săgeată lungă și subțire.

Unchiul Herbert nu dă semne de îmbunătățire

— NICI MĂCAR NU E DE ARGINT, SPUSE TATĂL LUI KATE. E negru. Și, oricum, ce poți să faci cu o săgeată de argint?

— Poți să vânezi vârcolaci, spuse Kate. Toată lumea știe.

— Și unde am putea noi să-l ținem? întrebă mama.

— A, m-am gândit la asta, zise unchiul Herbert. O să instalăm niște șine în curtea din spate.

— Niște și...! În curtea...! Mama se înfuriase atât de rău, încât nici nu mai termina propozițiile. Herbert, ești un cap pur și simplu pătrat!

— Nu instalăm niciun tren în curtea din spate, zise tatăl. Acolo vreau să-mi fac eu un colț de grădină.

— A, dar nu trebuie să-l instalați voi, zise mândru unchiul Herbert. Am avut deja grijă eu! Azi-noapte am adus câțiva muncitori și i-am pus să lucreze cu ciocane cu amortizor, ca să nu vă trezească.

Părinții se holbară la el. Kate își spuse în sinea ei că, pentru un tip în costum galben-banană, unchiul Herbert se dovedea surprinzător de deștept și de eficient. Și-și dădu seama că tocmai asistase la o demonstrație practică a unei chestii pe care o spusese una dintre eroinele ei, și anume că e mai bine să ceri iertare decât să ceri voie.

Cea care spusese asta se numea Grace Hopper și se născuse cu peste un secol înainte, în 1906. Pe atunci lumea era prea plină de prejudecăți ca să lase o femeie să fie programator, iar calculatoarele

oricum nu se inventaseră încă; și, cu toate acestea, Grace devenise programatoare și scrisese primul compilator din istoria informaticii. Când murise, la vârsta de optzeci și cinci de ani, era deja contraamiral în marina americană.

Un vas portavion fusese numit după ea. Grace Hopper era un model pentru Kate.

Două ore mai târziu, toți cinci – Kate, Tom, părinții lor și unchiul Herbert – stăteau în curtea din spate, uitându-se la locomotiva cu abur, care fusese coborâtă pe un segment de cale ferată montat în iarba rară și pălită, cu vagonul de cărbuni după ea. Ocupa aproape toată curtea.

Chiar și părinții lui Kate recunoscuseră, de voie, de nevoie, că arată impresionant.

— O să încasăm o taxă de la cine vrea să urce, zise Tom.

— În niciun caz, spuse Kate. N-am chef să se așeze în trenul meu tot felul de străini ciudați cu fundul lor ciudat.

— Te rog, lasă „fundul“! zise tata.

— Fund de oală, spuse Kate. Sac fără fund.

— Lasă-l, am zis!

— Cât e de vechi? întrebă Tom.
— Nu știu, zise unchiul Herbert.
— Ce viteză prinde?
— Nu știu.
— Oare cel mai puternic om din lume poate să-l ridice?

— Nu ș... A, stai! Îl cunosc pe cel mai puternic om din lume și, în mod sigur, nu poate. Vreți să urcați în el?

Bineînțeles că voiau. Trebură să se cațäre – trenul, după cum spuneam, era foarte mare și în niciun caz construit pentru copii –, dar Kate și Tom erau cățărători cu experiență, și, oricum, de o latură a locomotivei erau sudate câteva trepte de metal și o bară de care te puteai ține.

Ceea ce se petrecu apoi fu puținel dezamăgitor pentru Kate, dacă era să fie absolut sinceră. Cabina unei locomotive cu aburi, numită „marchiză“, nu prea seamănă cu scaunul șoferului dintr-un autoturism sau camion ori cu carlinga pilotului de avion. În primul rând nu există parbriz, pentru că spațiul e ocupat de cazanul boilerului, așa că nu vezi ce e în față. Pe ambele laturi se află câte o fereastră, dar care nu e de prea mare folos. Așa că marchiza aduce mai mult cu o cămăruță – poate camera motorului de pe un vapor, dar de pe

unul vechi, fără computere de bord, sau radar, sau orice altceva.

Peste tot se întindeau țevi de oțel și de alamă, ca niște vrejuri uriașe din care creșteau robinete, butoane, manivele, contoare cu cadran de sticlă și noi țevi. Niciunul nu avea vreo etichetă, să știi ce e. Marchiza mirosea a ulei vechi, ca un service auto. Era, fără îndoială, autentică, dar total de neînțeles.

Kate și Tom rabatară cele două scăunele pliante lipite de perete și se așezară pe ele.

— Acum înțeleg de ce conductorii de tren se apleacă tot timpul pe fereastră, zise Tom. Altfel n-ai cum să vezi unde mergi.

— Mda. Păcat că noi nu mergem nicăieri. Kate se aplecă pe fereastră. Hei, nene Herbert, e ciudat aici înăuntru!

— Nu știm ce să facem, zise și Tom. Nu e nici măcar un volan!

— Trenul nu se conduce cu volanul, zise unchiul Herbert, mijind ochii la ei. Mergi pur și simplu unde te duc șinele.

— Ah, așa!

Nu existau nici pedale de frână sau de accelerație – cel puțin, Kate nu vedea.

— Claxon are? întrebă Kate.

— Da, răspunse unchiul. Un fluier, de fapt. Funcționează cu abur.

— Ah!

Kate și Tom se plimbară prin cabină învârtind roți, trăgând de mânere și mișcând orice altceva ce se putea mișca. Dar nu se întâmplă nimic. Toate arătau super bine, însă cei doi copii nu prea-și dădeau seama cum să se joace cu ele. Deschiseră un fel de cuptor încastrat în perete. Era plin de cenușă rece și funingine.

Tom se prefăcu tanchist și, așezat pe scăunelul lui, mitralie pe fereastră o armată de naziști invizibili, dar era limpede că nu prea are tragere de inimă.

Se dădură jos. Erau cam descumpăniți.

— Știi ce-ar trebui să facem? zise Kate când ajunseră din nou cu picioarele pe pământ. Ar trebui să unim șinele astea cu alea abandonate din pădure.

Existau, într-adevăr, niște șine vechi și ruginite, îngropate în stratul de frunze și în sol. Ea și Tom le descoperiseră într-o zi când fuseseră să exploreze.

— Șinele-alea vechi? întrebă tata. N-a mai trecut niciun tren pe-acolo de multă vreme!

— Atenție, toată lumea! bătu mama din palme. Azi e ziua lui Kate! Cine știe când e ziua mea?

— Săptămâna viitoare, zise Kate.

— Corect. De azi într-o săptămână. Ei bine, puteți păstra trenul până atunci. Apoi, pe post de cadou pentru mine, Herbert, te rog să ne scapi de el.

— Cum? făcu Kate.

— Și dacă ție ți-am luat deja altceva? întrebă unchiul, cu o voce abia auzită.

— Mi-ai luat cumva un tir care să ducă de aici urieșenia asta cu aburi? își puse mama mâinile în solduri. Țsta e cadoul de ziua mea?

— Nu.

— Atunci, indiferent ce-ar fi, trimite-l înapoi la magazin! De ziua mea, te rog să-mi iei de-aici chestia asta.

— Nu! țipă Kate, fără să-și mai dea seama ce face. N-ai voie! E al meu!

Kate a mai spus o grămadă de chestii

LE-A SPUS PĂRINȚILOR EI CĂ-I URĂȘTE ȘI CĂ SUNT CEI mai răi și mai meschini oameni din lume. Că nici-odată n-a primit ceva bun sau special și, chiar și atunci când a primit, ei i-au stricat de fiecare dată bucuria. A spus că ei n-o iubesc și că nu le pasă decât de telefoanele lor tâmpite.

Aș vrea să vă pot spune că a declarat toate astea pe un ton calm și rezonabil, dar n-a fost așa. A urlat cât a putut de tare.

Apoi a spus că e cea mai rea zi de naștere din viața ei, iar mama i-a cerut să se ducă la ea în cameră, și ea a spus: „Bine, mă duc!“ și a trântit ușa, cu toate că exact atunci mama țipa la ea să *nu* trântescă ușa. Kate a rămas în camera ei tot restul după-amiezii.

Nimic din ceea ce spusese nu era, strict vorbind, adevărat, poate cu excepția faptului că era cea mai rea zi de naștere din viața ei – cu toate că, în ziua când împlinise doi ani, avusese febră și vărsase întruna, așa că și atunci fusese pe-aproape.

În fundul sufletului, Kate știa asta. Știa că problemele ei nu sunt probleme reale, cel puțin în comparație cu genul de probleme pe care copiii le au în cărți. Nu era nici bătută, nici înfometată, nici împiedicată să se ducă la bal la palatul regelui, nici trimisă în pădure de un părinte hain, ca să fie mâncată de lupi. Nici măcar orfană nu era! În mod ciudat, Kate se surprindea uneori *dorindu-și* să aibă asemenea probleme – să vină o apocalipsă a morților vii, să funcționeze un blestem străvechi, să se producă o invazie extraterestră, orice, de fapt, numai pentru ca ea să aibă ocazia să se dovedească o eroină, să supraviețuiască, să triumfe asupra tuturor greutăților și să-i salveze pe toți.

Ceea ce, firește, știa că nu e în regulă. Ea nu voia decât să se simtă specială, voia ca cineva să aibă nevoie de ea. Și, evident, faptul că primise o locomotivă cu abur n-o făcea specială. *Evident*. Dar, pentru scurt timp, ea așa se simțise. Iar acum mama ei voia să trimită locomotiva înapoi.

Și cel mai rău – își spunea Kate, trântită în pat, cu ochii cleioși de lacrimi ațintiți pe fereastră, în timp ce după-amiaza înclina tot mai mult spre seară – era că înțelegea cumva punctul de vedere al mamei. Nu-i plăcea deloc să recunoască, nici măcar față de sine, dar, cu toate că era adevărat și extraordinar, trenul era în același timp exagerat de mare și oarecum ridicol și, până la urmă, nu prea era bun de nimic. Cu bimbilioanele de dolari pe care le cheltuise probabil pe el, unchiul Herbert ar fi putut să-i cumpere... nu știi, un minisubmarin, sau o rachetă, sau un supercalculator.

Sau poate un exoschelet motorizat. Orice, dar nu stupizenia asta de locomotivă cu abur. Poate reușea totuși s-o returneze și să le dea doar banii.

Cineva îi bătu la ușă. Kate își dădu seama după ciocănituri că e Tom și nu-i răspunse. El plecă, încercă din nou, plecă din nou, apoi intră până la urmă fără să mai bată și se trânti pe patul de jos. Aveau fiecare camera lui, dar, pe vremuri, avuseseră una singură, și în camera lui Kate erau încă paturi suprapuse.

Tom rămase acolo o vreme, dar el nu putea sta prea mult nemișcat. Părea să aibă întotdeauna mai multă energie decât putea stoca fără probleme în corp și trebuia cumva s-o consume. Începu să fredoneze, apoi să bată la tobe în timp ce fredona. Apoi dădu un picior în salteaua de pe patul lui Kate de deasupra. Apoi se prefăcu împușcat și căzu de pe pat, încercând s-o facă să râdă.

Kate nu râse.

— Pleacă! zise ea.

— Măcar putem să ne jucăm o săptămână în el. Tot e mai bine decât nimic.

La un moment dat, probabil cineva îi spusese lui Tom că trebuie să vedem partea bună a lucrurilor. Dacă era așa, lui Kate îi părea rău. Atitudinea asta era enervantă. Lui Tom nu-i luase nimeni înapoi

niciun cadou până acum. Nu fusese niciodată expediat în camera lui. Sau, oricum, așa se comporta.

Iar tăcere. Tom nu plecase.

— Mie mi se pare super frumos trenul, zise Tom.

— Bine.

— De ce ești așa nesuferită?

— Pentru că-l urăsc.

— De ce?

— Pentru că urăsc totul! Inclusiv pe tine!

— Nu e prea frumos din partea ta.

— Nici nu vreau să fie!

Tom privea afară pe fereastră.

— Eu am impresia că e ziua ta norocoasă, fiindcă trenul chiar e foarte tare. Serios. Ia uită-te la el!

Kate privi afară și se încruntă. În marchiză sclipi pentru o clipă ceva ca lumina unei flăcări.

— Ciudat, șopti ea.

— Crezi că a luat ceva foc?

— Cum să ia foc? E din metal.

Se strecurară împreună afară din cameră și ieșiră tiptil în curte pe ușa din spate. Se înserase, și simțeau iarba răcoroasă sub tălpile goale. Ați putea crede că, în acest moment, Kate și Tom s-au dus să-și anunțe părinții că pe proprietatea lor se află o locomotivă cu abur care s-ar putea să fi luat foc, dar v-ați înșela. Se întâmpla ceva interesant, și Kate nu

voia ca oamenii mari să dea buzna și să le răpească orice bucurie. Nu încă.

— Hei, ia te uită! zise Tom. S-au lungit șinele!

Avea dreptate: mai devreme, după-amiază, trenul stătuse doar pe o bucățică de cale ferată, dar acum șinele noi, cu luciu argintiu, păreau să continue, cotind și pierzându-se prin iarbă.

— Mi s-a părut că era o idee bună, se auzi o voce din umbră. Să le unești cu șinele din pădure.

Unchiul Herbert stătea rezemat de tren. Kate nu-l văzuse.

— Ba n-a fost o idee bună, ci o prostie, zise Kate. Șinele alea sunt vechi și ruginite, cum zicea tata, și nu duc nicăieri, și, chiar dac-ar duce, trenul nu se mișcă. În caz că n-ai observat.

— De fapt, am observat, zise el. Să știi că nu doar copiii observă chestii.

— Hm, uneori sigur așa pare.

— Ei bine, și adulților li se pare la fel de sigur că voi stați tot timpul la televizor și jucați jocuri video, în loc să fiți atenți la viața din jur.

Oamenii mari spuneau tot timpul chestii de-astea pe un ton de reproș, dar Kate fu mirată să audă așa ceva de la unchiul Herbert. Începuse să spere că el nu e la fel – dar bineînțeles că era. Toți adulții sunt la fel.

— Și de ce-ar trebui să fiu atentă la viața din jur? întrebă ea. Viața adevărată e plictisitoare.

— De unde știi că e plictisitoare dacă nu-i dai atenție?

— Păi, poate că și ea ar trebui să-mi dea atenție din când în când!

— Lumea, zise încet unchiul Herbert, ca și cum ar fi încercat să sune misterios, e poate mai interesantă decât pare.

— Mda, bine-ar fi! își încrucișă Kate brațele la piept. Pentru că pare cât se poate de plictisitoare.

— Ce părere ai de focul ăla misterios din tren? Și el e plictisitor? Pentru el v-ați furișat afară, nu?

— A, chiar! zise Kate, luată un pic prin surprindere. Da, probabil că și el.

Făcu un pas spre locomotivă, apoi se răsuci și-i aruncă unchiului Herbert o privire.

— Dar nu s-a terminat încă.

— Nu, încuviință el. Nu s-a terminat.